

bør disse iværksættes paa Tider, hvor der er en vis Depression, Mangel paa Beskæftigelse i det private Erhverv. Forholdet er det, at hvis man ikke fra det offentlige Side skrider ind og optræder som Regulator, vil man bidrage til, at Forholdene forværres, thi under Højkonjunkturer, hvor al ordinær Arbejdskraft er i Beskæftigelse, vil den Omstændighed, at der yderligere kommer forskellige offentlige Arbejder til, blot føre til, at Spændingen forøges, og at Tildragningen af Arbejdskraft udefra rent midlertidig forøges med Folk, som kun kunne beskæftiges lige i det Tidsrum, hvor man har i højeste Grad Højkonjunkturer, Mennesker, som ere dragne bort derfra, hvor de hørte hjemme, men som, naar Konjunkturerne atter slappes, ikke mere kunne finde Beskæftigelse. Jeg mener derfor, at det er Lovgivningsmagtens, og specielt Administrationens, Sag at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold.

Men ved Siden heraf gives der ogsaa et andet Middel, og det er en stærkere udviklet Arbejdsanvisning. Selv om der hersker Arbejdsløshed, findes der dog altid rundt omkring i større eller mindre Grad nogle Pladser, som staa ledige, nogle Pladser, der kunde blive Tale om at besætte. Og selve Arbejdsanvisningen i sin stærkt udviklede Form vil ogsaa faa en vis Betydning som regulerende Faktor. Der er ved en tidligere Lejlighed af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) her i Tinget talt om det Træk, der fandt Sted fra Landet ind mod Byerne. Det er altid let for Folk, naar de se, at der er en Højkonjunktur i Byerne, at alle der kunne faa Beskæftigelse, faa godt Arbejde til en god Løn, at lade sig lokke fra Arbejdet ude paa Landet, men det er altid vanskeligere at gøre Skridtet tilbage, navnlig naar de med deres Familier ere flyttede ind til Byen. Her er det, at Arbejdsanvisningen i udvidet Grad skulde komme til Hjælp. Men den maatte ogsaa her støttes af den ekstraordinære Arbejdsløshedslovgivning derigennem, at Familier, hvis Forsørgere naturnødvendigt maatte tilbage til Landet igen, bleve støttede paa en saadan Maade herinde, at de kunde leve her, indtil Manden saa sig i Stand til at faa dem med ud paa Landet igen. Det er imidlertid klart, at naar der tales om Arbejdsanvisning, maa der ske en Ligestilling mellem de to store Hære, Arbejdere og Arbejdsgivere. Det kan ikke nytte noget at gøre Arbejdsanvisningen til et ensidigt Middel i den ene af de kæmpende

Hæres Haand. Det kan ikke nytte noget rent praktisk set, og det er skadeligt, allerede af den Grund, at derved skabes Mistænksomhed. En udvidet Arbejdsanvisning bør derfor hvile paa Samvirken mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Jeg skal i denne Forbindelse ogsaa henlede Opmærksomheden paa Bevægelser, der ere komne frem herhjemme, og som navnlig tage Sigte paa at hjælpe de saakaldte arbejdssky, de Folk, der efterhaanden ere komne saa langt ned, at det er dem umuligt at tage sig noget for, ved at skaffe dem Beskæftigelse ude omkring, lære dem at arbejde igen.

Gaa vi nu over til den gældende Lovgivning om de Foranstaltninger, som kunne træffes, ikke for at afhjælpe Arbejdsløsheden, men for at lindre den Nød, der er skabt gennem Arbejdsløshed, træffe vi først paa Loven af 9. April 1907 om anerkendte Arbejdsløshedskasser. Denne Lovs Op-gave er jo gennem Hjælp til Selvhjælp at sikre de Arbejdere, der under ordinær Arbejdsløshed — som jeg altsaa sondrer ud fra Arbejdsløshed under Kriser — ere blevne arbejdsløse. Gennem denne Lov er der ydet en Haandsrækning, og den har for saa vidt haft en Succes, som henved 100,000 Arbejdere have forsikret sig efter den. Men ærede Medlemmer ville jo ikke have undgaaet at lægge Mærke til, at Loven om Arbejdsløshedskasser, saaledes som den har virket, ofte har været Genstand for Kritik. Man taler fra socialdemokratisk Side om, at det gælder om at vække det offentlige Samvittighed for, at det offentlige skal hjælpe de arbejdsløse, overhovedet dem, der lide Nød. Det anerkender jeg ogsaa, og den offentlige Samvittighed var i allerhøjeste Grad vaagen i Tidsrummet 1902—07. Men om det Tidsrum, der er forløbet siden da, kan man ikke sige det samme, og det henfører jeg blandt andet til den Omstændighed, at der har været Forhold i Gennemførelsen af den bestaaende Lovgivning om anerkendte Arbejdsløshedskasser, der ikke have været ganske, som de skulde være. Man har hørt og set, hvorledes der er blevet udslunget Beskyldninger om, at der i allerhøjeste Grad fandt Misbrug Sted i Arbejdsløshedskasserne. Jeg skal ganske se bort fra Realiteten, jeg skal ene holde mig til, at Mistænkeliggørelse har fundet Sted, jeg skal ene holde mig til den Omstændighed, at der fra mange Kredse har bredt sig videre og videre en vis Mistænksomhed mod Arbejdsløshedskasserne. Denne Mistænksom-